

הלכות דברים האסורים משום סבנה שנג

נמלים ושאר שרצים וכדומהתי. ואם אכלו שרצים מאיזה פרי או שאר מאכל, מסירים מקום מגעם מסביבתי:

ו' מים שהוחמו בכלי מתכת^ז ועדין לא רתחו (או ששותים אותם בכלי מתכת, אף-על-פי שהוחמו בכלי שאינו מתכת), מזיקים הם לגוף, אלא אם כן מערב בתוכם שרשי עשבים או תבלין וכדומהתי. אך אין לסמוד על תערובת קפה או תהיט:

ז' בועות הצפות על-גביה מים או שאר משקה, אין לשותן, כי זה מביא לידי חוליה. גם אין לנפחים בפיו או לדחותם באצבעו לצדדים, אלא ישקעם באצבעו בתוך המשקה עד **שיניילמו^ט:**

עינוי יצחק – ציונים והערות

טו עינוי רמב"ס פי"א מהלכות רוצח הל"ז ז' י"א [והוא לא חילק בין הדורות, כמו שחילקו התוספות והרשב"א והטור, משמע שוגם בזמננו ס"ל דאסור, ועיין שם טוב שם. ובעולה שלמה פרשת ויקרא זר רס"ה רס"ז. ומכל מקום מנהגינו כהשלחן ערוץ דלקמן שהתריר] וטור ושלחן ערוץ סימון קט"ז סעיף א' ואחרוניים, ושתיili זתים הלכות נטילת ידים סימון ק"ס סק"ג, ובארות יצחק על פסקי מהרי"ץ הלכות קריית ספר תורה ס"ק נ' זר תצ"ז ד"ה וטעם, וש"ת עולת יצחק חלק ב' סימון קנ"ח. **קידוש** אם מותר לעשות על יין שנתגלה, עינוי לעיל חלק או"ח בהלכות שבת סימון נ"ט סעיף ז'.

טז עינוי כף החיים סימון קט"ז סק"ב, ובדברינו לעיל הלכות תולעים סימון קל"ה סעיף י'. ווע"ע מאמר משנה מהרי"ץ פרק י"ד אות י"ז, ולעיל הלכות שחיטה סימון קכ"ד הערכה כ' ד"ה ומה].

יז אבל לא בכלי חרס זכוכית. ונראה כי קומקס חשמלי עשויי מפלסטיק, דיינו ככלי מתכת, שמכיל-מקומות הרי "גוף החימום" עשוי מנוחות ועוד ממינים המתכוות. ווע"ע בדברינו לעיל חלק או"ח הלכות נקיון המקום סימון ה' סעיף י"ב.

יח בבא מציעא זר כת: וחולין זר פר: וכף החיים סימון קט"ז סק פ"ז. ומסתברא דהוא הדיון שלא לערב מים שלא רתחו עם מים **שרתחו**.

יט **שולוי המעל** סימון א' אות כ"ב.

ע"י חולי זר ק"ה ע"ב [ונקרא בשם אפיא, ופירש"י שהוא בעלז אישקומו]^ט. ועיין בדברינו לעיל הלכות חלית הבשר סימון קל"ב הערכה כ' ד"ה וסתם רתיחה, ומהרש"ל ביס של-שלמה שם סימון י"ב, וכף החיים סימון קט"ז סק כ"ד, ושמירת הגוף והנפש סימון מ"א. ומה שהביאו בשם השלה"ה ששמעו דהינו זוקא הרתיחה שמעלה החבית כשהיא תוסטת, אבל רתיחה העולה כshawuf משקה היא משקה ע"כ, לא זכיתי להבין, כי בגמרא שם מתבאר בפשיותו שזה שייך לא רק ביון ובשכר אלא אף במים ומה שייך במים תיססה. ומזה יש ללמידה גס ליאו ושכר כshawufים אותן. עכ"פ גם השלה"ה עצמו סיים דמכל מקום נכון ליוזר גס בזה כי חמירה סכנתא מאיסורה יעוז. **והגס** שהעולם אינם נזהרים מזה, אכן ראוי לאמא"ר זע"ל שהיה

ח ארבע תקופות יש בשנה, תקופה ניסן, תקופה תמוז, תקופה תשרי, ותקופה טבת. ובין כל תקופה לתקופה, תשעים ואחד יום וכמה שעות. ובשעה שנופלת התקופה, אסור לשנות מים (במשך חצי שעה, או יותר) משומס סכנה שלא יזק ויתנפח, כי אז נהפכים כל המים שבulous לדם. והעגין גستر ועמוק, ומתקבל מן הקדמוניים. אבל אם מניחים אז קצת ברזל על המשקדים והמאכלים, או בתוכם, אין רשות למזיק. [ולפי-כך במים שבצינורות וברזים בזמנינו, אין חשש זה^א]. ואסמכתא לדבר, מה שכתב והיה דם בכל ארץ מצרים "ובעצים ובאבניים"^ב, משמע שבכל מתקות לא נהפכו המים לדם^ב. ויש אמורים כי על המבושלים או כבושים או מלוחים אין צורך להנחת, וטוב להחמיר. וכי אין נזהר מlestות בשעת התקופה, מזהירים אותו. ואם שכחו

עינוי יצחק – ציונים והערות

מקפיד על כד ומשקם באצבעו [בקמיצה, ועיין לקמן הערכה מ"ז ו"ה מכלל], וזאת אפילו בכוס של-קידוש וכי"ב. [ועיין לקמן הערכה מ"א שגס לעניין זוגות היה מקפיד. אמנים מהרש"ל ביש"ש הנז"ל חילק ביןיהם, שכל מה שהזהיר חז"ל משומס רוחות כגון זוגות, לא שכיחי האידנא. אך מה שיש לחוש מעניין כ舍פים והזיקות שבגופו, למייחש מייבעי. והביא כמה עניינים ובכללם אופיא. וע"ע מ"ש בס"ד באגדתא דפסחא פרי עץ חיים מהדורא שנייה דר"צ' אוט ר"א בשם לעניין זיקת הנוטר מן היה נשפך בהזכרת עשרה המכות]. וכן נראה פשוט דלא שייך לומר זה שומר מצוה לא ידע דבר רע [קהילת ח', ה'], מאחר שיש תקנה, ועיין שמירת הגוף והנפש סימן רס"ז הערכה י"ג דף תשס"ב לגבי כיבוי הנור בפה בערב שבת, שכתב הכה"ח אכן חש בכך [עינוי לקמן סעיף כ'] כי שומר מצוה וגוי' שאיןנו מובן אייזו מצוה יש בכיבוי. ומה שאמרו שאין לדוחות בידו לצודדים, נראה שיש ללמידה בקהל וחומר שאין להוציאם באמצעות כף וכדומה. [ויש לעניין אם צורך להקפיד גם במשקה הנקרה "בירה"], שטבעו להעלות הרבה קצף בעת שפיקתו ונשאר כד זמו רב, או דילמא כיון שדרכו בכך לית לו בה].

כא עינוי עירובין דף נ"ז ע"א, ופרקיו דר' אליעזר פרק שני, ורמב"ם פרק ט' ו' מהלכות קידוש החודש באריכות.

כב פשוט. ולפי מה שכתוב לקמן בסמוך בהמשך הסעיף, לאו דזקא ברזל כמו שהוא בברזים ובצינורות, אלא הוא הדין אם יהיו המים מונחים בשאר מתקות.

כג שמות ז', י"ט.

כד מה"ר אפרים מג'מייא, הובא בפניו דוד פרשת בא בפירושו להגדה של-פסח.